

Вишновецька С. В.

Державний університет «Київський авіаційний інститут»

Кметик Х. В.

Державний університет «Київський авіаційний інститут»

ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ У СФЕРІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

У статті проаналізовано сучасні інноваційні підходи до організації післядипломної освіти у сфері охорони здоров'я в умовах трансформації медичної галузі та зростання вимог до професійної компетентності фахівців. Визначено ключові напрями модернізації освітнього процесу, серед яких цифровізація, симуляційне навчання, інтеграція дистанційних та змішаних форматів, міжпрофесійна взаємодія та використання інтерактивних педагогічних технологій. З'ясовано, що впровадження концепції безперервного професійного розвитку, заснованої на принципах «lifelong learning», сприяє формуванню стійкої моделі підвищення кваліфікації медичних працівників, адаптованої до актуальних клінічних, технологічних і організаційних викликів. Розглянуто особливості інституційного забезпечення безперервного навчання, включаючи нормативне регулювання, акредитацію освітніх програм, розвиток цифрової інфраструктури та визнання результатів формальної, неформальної й інформальної освіти. Обґрунтовано значення симуляційних і віртуальних технологій як засобів формування практико-орієнтованих навичок, що дозволяють моделювати складні клінічні ситуації та знижувати ризики у реальній медичній практиці. Доведено, що інноваційні методи, зокрема проблемно-орієнтоване навчання, кейс-метод, командні тренінги та міждисциплінарні симуляції, забезпечують підвищення когнітивної активності, розвиток критичного мислення й посилення командної взаємодії. Сформовано висновки, згідно з якими системне впровадження інноваційних освітніх стратегій виступає необхідною умовою підвищення якості післядипломної медичної освіти, зміцнення професійної мобільності фахівців та наближення національної системи охорони здоров'я до міжнародних стандартів.

Ключові слова: післядипломна медична освіта, інноваційні підходи, безперервний професійний розвиток, симуляційне навчання; цифровізація, змішане навчання, дистанційні освітні технології, міжпрофесійна підготовка, клінічна компетентність, педагогічні інновації.

Постановка проблеми. Сучасна система охорони здоров'я України функціонує в умовах інтенсивних трансформацій, що супроводжуються впровадженням нових моделей управління, цифрових технологій та міжнародних клінічних стандартів. Такі зміни зумовлюють об'єктивну необхідність переосмислення парадигми професійної підготовки та безперервного розвитку медичних працівників. Особливого значення в цьому контексті набуває післядипломна освіта, яка повинна не лише відповідати сучасним викликам, але й випереджати їх, формуючи у фахівців здатність до адаптації, самонавчання та прийняття рішень в умовах невизначеності.

Незважаючи на проголошені реформи, система післядипломної медичної освіти в Україні й надалі характеризується переважною орієнтацією на традиційні, переважно лекційні форми

навчання, які не забезпечують формування необхідного рівня професійної мобільності, міждисциплінарної взаємодії та критичного мислення. Як наслідок, спостерігається розрив між рівнем підготовки фахівців і вимогами сучасної клінічної практики, що підсилює ризики неефективного надання медичної допомоги в умовах стрімкого оновлення медичних знань і технологій.

Проблема трансформації післядипломної медичної освіти набула особливої актуальності в умовах пандемії COVID-19, яка засвідчила структурну неготовність освітніх інституцій до переходу на дистанційні та гібридні формати підготовки кадрів. Відсутність уніфікованих протоколів дистанційного навчання, низький рівень цифрової компетентності викладачів і слухачів, обмеженість технологічної інфраструктури суттєво ускладнили забезпечення безперервного про-

фесійного розвитку лікарів. Крім того, в умовах воєнного стану в Україні освітній простір зазнав додаткових руйнівних впливів, зокрема ротації медичних працівників, фізичне переміщення слухачів, психологічне виснаження фахівців та загроза збереженню інституційної цілісності навчального процесу.

Ураховуючи зазначене, актуалізується необхідність наукового обґрунтування інноваційних підходів до організації післядипломної освіти медичних працівників, які базуються на принципах інтердисциплінарності, практикоорієнтованості, цифровізації та індивідуалізації освітніх траєкторій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасні наукові дослідження засвідчують зростаючу роль інноваційних підходів у післядипломній медичній освіті. У дослідженнях К. Акбара, Ж. ван Вейк та Р. Д. Гарвіна обґрунтовано ефективність цифрових технологій, зокрема телемедицини, онлайн-платформ та штучного інтелекту, у розширенні доступу до освітніх ресурсів і компенсуванні нестачі викладачів у підготовці радіологів [1].

Зарубіжні дослідники Р. Д. Гарвін та П. А. Карні висвітлюють баланс між інноваційністю та стандартизацією в резидентській освіті США, підкреслюючи необхідність поєднання чітких компетентнісних рамок із гнучкими формами навчання й оцінювання [2].

У вітчизняній науці питання впровадження інновацій у післядипломну освіту медиків досліджують І. С. Гаврилов, який акцентує на потенціалі дистанційного навчання [3], І. Редько, який обґрунтовує доцільність цифровізації навчального процесу [4], та К. М. Романенко і В. В. Мареніченко, які аналізують можливості адаптації міжнародного досвіду до українських умов [5].

На основі узагальнення наукових поглядів вчених, можемо констатувати, що інноваційна трансформація післядипломної медичної освіти є загальносвітовим трендом, що сприяє підвищенню якості підготовки фахівців відповідно до актуальних потреб системи охорони здоров'я.

Постановка завдання. Метою статті є аналіз інноваційних підходів до організації післядипломної освіти у сфері охорони здоров'я.

Виклад основного матеріалу. Інтенсифікація інноваційних процесів у всіх секторах суспільного життя, зокрема в охороні здоров'я, обумовлює трансформацію вимог до професійної мобільності працівників медичної сфери та зумовлює необхідність постійного оновлення їхніх знань, умінь і професійних компетентностей. У цьому

контексті післядипломна освіта розглядається як ключовий інструмент підтримання належного рівня професійної кваліфікації фахівців, зокрема в умовах динамічного розвитку медичної науки, клінічної практики та технологічного забезпечення лікувального процесу [6, с. 24].

Аналіз тенденцій розвитку медичної освіти свідчить, що сучасна парадигма післядипломної підготовки поступово трансформується від епізодичних освітніх заходів до цілісної системи безперервного професійного розвитку (БПР), що реалізується у форматі концепції «lifelong learning» та передбачає систематичне, поетапне вдосконалення професійної компетентності медичних працівників на всіх етапах їхньої трудової діяльності, інтегруючи формальні, неформальні та інформальні освітні практики в єдину систему [6].

У процесі гармонізації національного освітнього простору зі стандартами Європейського Союзу, одним із визначальних напрямів реформування післядипломної медичної освіти в Україні стало впровадження принципів безперервного навчання впродовж професійного життя лікаря. На нормативному рівні це закріплено через впровадження у 2019 році нової системи атестації медичних працівників, яка ґрунтується на механізмі накопичення балів БПР за результатами участі у структурованих освітніх заходах (семінарах, симпозіумах, онлайн-курсах, практичних тренінгах тощо), що замінило застарілу практику періодичних кваліфікаційних іспитів [5, с. 272].

У зв'язку з цим виникає необхідність докорінної модернізації змісту, форм і технологій післядипломної медичної освіти, яка має не лише відповідати сучасним вимогам до змістової наповненості та методичної організації навчального процесу, але й бути адаптивною до зовнішніх викликів. Як свідчить науково-практичний аналіз, ефективна реалізація моделі безперервного професійного розвитку в охороні здоров'я неможлива без інтеграції інноваційних підходів до організації освітнього процесу, включаючи цифрові технології, симуляційне навчання, мікромодульні курси та мультимедійні освітні платформи [6, с. 24].

Крім того, реалізація концепції «освіта впродовж життя» в медичній сфері потребує міжінституційної координації зусиль освітніх закладів, професійних асоціацій, регуляторних органів і роботодавців. Системна підтримка розвитку формальної, неформальної та інформальної складових професійної освіти має забезпечуватись через нормативне регулювання, державне фінансування, акредитацію освітніх програм та ство-

рення умов для визнання результатів навчання, здобутих у різних освітніх середовищах. Особливої актуальності такі заходи набувають в умовах трансформації системи охорони здоров'я, що вимагає гнучких, інноваційно орієнтованих підходів до підготовки медичних кадрів упродовж усього професійного шляху. У цьому контексті важливим завданням стає не лише модернізація змісту навчання, а й формування інституційного середовища, здатного забезпечити сталість і якість професійного зростання.

Інституціоналізація безперервного професійного розвитку медичних працівників на засадах інноваційності, гнучкості та цифрової трансформації розглядається як ключова умова підвищення якості медичної допомоги.

Водночас вона виконує системоутворювальну функцію у забезпеченні стійкості та адаптивності сфери охорони здоров'я до постійних внутрішніх і зовнішніх викликів. Формування сучасної моделі післядипломної освіти медичних працівників потребує не лише модернізації її змісту, а й переосмислення організаційно-методичних підходів з урахуванням міжнародного досвіду та глобальних освітніх трендів.

Українські науковці К. Романенко та В. Мареніченко обґрунтовують доцільність вивчення та адаптації ефективних практик країн з розвиненими системами охорони здоров'я, насамперед США та держав-членів Європейського Союзу [5, с. 275]. У зазначених країнах безперервна медична освіта функціонує як обов'язкова складова підтримання професійної ліцензії, що сприяє підвищенню якості медичної допомоги і виступає дієвим інструментом мотивації до навчання протягом життя. Такі практики, як обов'язкове проходження резидентури, участь у спеціалізованих програмах клінічного стажування після резидентури, періодична професійна ресертифікація, активна діяльність професійних асоціацій, а також інституціалізація наставницьких механізмів, формують освітнє середовище, орієнтоване на безперервне оновлення знань, підтримку клінічної компетентності та впровадження інновацій в систему післядипломної медичної освіти.

У цьому контексті для України особливої актуальності набуває завдання інституційного забезпечення післядипломної освіти, зорієнтованої на постійне підвищення професійної компетентності медичних працівників. Перш за все, необхідно сприяти розвитку інституту наставництва, стимулювати самоосвітню активність, забезпечити доступ до сучасних освітніх ресурсів, зокрема

цифрових платформ та мультимедійних баз знань. Як засвідчує аналітичний огляд, до обов'язкових чинників результативної післядипломної освіти належать: внутрішня мотивація до навчання, високий рівень викладацької майстерності, належна інфраструктура, інституційна підтримка творчого підходу, а також системне впровадження інноваційних методик і технологій [5].

У зв'язку з цим впровадження інноваційних форм навчання постає як необхідна умова формування конкурентоспроможного фахівця, здатного діяти ефективно в умовах сучасної системи охорони здоров'я, що постійно змінюється. Науково-методичні основи модернізації післядипломної медичної освіти мають враховувати потребу в активізації пізнавальної діяльності слухачів, наближенні освітнього процесу до реалій клінічної практики, а також використанні досягнень педагогічної науки та інформаційно-комунікаційних технологій.

Серед сучасних напрямів інноваційного навчання особливе значення набувають дистанційні та змішані (blended learning) формати. Як зазначає І. С. Гаврилов, широке застосування дистанційних технологій стало критично важливим під час пандемії COVID-19, що сприяло продовженню освітнього процесу за умов обмеження фізичної присутності в навчальних аудиторіях [3, с. 3]. У практику післядипломної освіти інтенсивно впроваджуються онлайн-курси, вебінари, відеоконференції та навчальні платформи (наприклад, Moodle, Google Classroom), які забезпечують гнучкість, масштабованість і персоналізацію навчання. Водночас нормативне визначення дистанційної освіти Міністерством освіти і науки України сприяло інституційному оформленню даної форми навчання та розвитку відповідної інфраструктури (e-learning) [4, с. 18].

Інтеграція дистанційних та очних компонентів у форматі змішаного навчання сприяє підвищенню результативності освітнього процесу, оскільки забезпечує оптимальний розподіл змісту: теоретичні положення опановуються в асинхронному онлайн-середовищі, що надає слухачам гнучкість і доступність, тоді як аудиторні заняття зосереджені на формуванні практичних навичок, моделюванні клінічних ситуацій та міждисциплінарному аналізі кейсів. Такі моделі забезпечують індивідуалізацію освітніх траєкторій, розширюють доступ до знань незалежно від місця перебування слухача та створюють можливості для залучення міжнародних експертів. Зокрема, в умовах запровадження карантинних обмежень, спричинених пандемією

COVID-19, в Україні було реалізовано низку онлайн-курсів для лікарів різних спеціальностей, що забезпечило безперервність професійного розвитку медичних працівників у період неможливості проведення очного навчання. Серед таких курсів варто відзначити: «Клінічне ведення пацієнтів з COVID-19» (Центр громадського здоров'я України спільно з МОЗ та ВООЗ), «Імунопрофілактика: онлайн-курс для медичних працівників» (МОЗ України спільно з ЮНІСЕФ та проєктом USAID «Безпечні та доступні ліки»), «Організація надання медичної допомоги в умовах пандемії» (Національна служба здоров'я України), а також спеціалізовані програми на платформі Coursera for Government, які були безкоштовно відкриті для українських медиків у рамках державно-приватного партнерства.

Крім того, важливою складовою професійної підготовки медичних кадрів є впровадження симуляційних технологій, які стали інструментом інноваційного навчання. Симуляційні методики активно інтегруються в освітній процес і вже на сьогодні становлять невід'ємну частину практичного навчання лікарів [7].

Зокрема, створення центрів медичного симуляційного навчання при університетах та закладах післядипломної освіти забезпечило можливість опанування клінічних навичок в умовах, що моделюють реальну медичну практику без ризику для пацієнтів. В результаті, лікарі-інтерни та слухачі курсів тематичного удосконалення мають можливість опановувати та вдосконалювати техніки клінічного втручання, спрямовані на розвиток моторно-операційної складової професійної компетентності, зокрема у сфері хірургії, анестезіології, інтенсивної терапії та невідкладної допомоги, розвивати клінічне мислення та алгоритми дій у стандартизованих ситуаціях, використовуючи сучасні роботизовані манекени й тренажери. За результатами емпіричних досліджень, навчання із застосуванням симуляційних технологій сприяє підвищенню рівня впевненості фахівців та якості виконання ними процедур [8].

Як зазначає С. Мороз, впровадження симуляційних центрів у післядипломну підготовку лікарів дозволяє ефективно тренувати навички реагування на складні клінічні ситуації, унеможливаючи помилки в реальній практиці [9, с. 96].

Окрім фізичних манекенів, активного розвитку набуває віртуальна симуляція – від використання віртуальних пацієнтів до VR/AR-технологій. Такі цифрові рішення, як комп'ютерні симулятори хірургічних операцій та VR-тренажери для лапа-

роскопії або реанімації, дозволяють моделювати складні клінічні сценарії та забезпечують безпечне середовище для багаторазового відпрацювання практичних дій. Як зауважує В. Гуменюк, віртуальна реальність розглядається як інноваційний інструмент, що формує новий рівень взаємодії з освітнім контентом у післядипломній медичній освіті [10, с. 88].

Таким чином, симуляційні та віртуальні технології істотно трансформували парадигму медичної підготовки, забезпечуючи її практикоорієнтовану спрямованість, підвищення ефективності навчального процесу та адаптацію до сучасних викликів у сфері охорони здоров'я. Зазначені зміни супроводжуються поступовим переосмисленням традиційних педагогічних підходів, у межах якого все більшої актуальності набуває відмова від переважно лекційних форм навчання на користь інтерактивних методів, що сприяють активізації когнітивної діяльності слухачів, розвитку критичного мислення та зростанню їхньої залученості в освітній процес.

У сучасній практиці післядипломної медичної освіти широкого впровадження набули інноваційні освітні методики, зокрема проблемно-орієнтоване навчання (Problem-Based Learning, PBL), кейс-метод, моделювання професійних ситуацій у форматі ділових ігор, командно-орієнтовані тренінги, клінічні розбори та методи колективного генерування рішень (brainstorming).

Застосування PBL, зокрема, створює умови для інтелектуального пошуку, формування аналітичних навичок і прийняття обґрунтованих клінічних рішень на основі принципів доказової медицини. За результатами досліджень, такий підхід значно підвищує спостережливість і самостійність мислення серед слухачів післядипломної освіти [6, с. 22].

Як показує практика, активне використання інтерактивних методик сприяє кращому запам'ятовуванню матеріалу та формуванню навичок застосовувати знання в реальних клінічних умовах.

Одним із ключових компонентів сучасних програм післядипломної освіти є системний зворотний зв'язок. До навчального процесу активно інтегруються регулярні тестування, обговорення типових помилок, рефлексія учасників щодо власного досвіду. Така організація навчання створює умови для глибшого усвідомлення матеріалу, формує навички самокорекції та підвищує професійну відповідальність. Крім того, інтерактивні методи позитивно впливають на мотивацію слуха-

чів, роблячи освітній процес більш цікавим, змістовним та наближеним до специфіки професійної діяльності.

У зв'язку з трансформацією медичної практики, яка дедалі більше ґрунтується на принципах міждисциплінарності та командної взаємодії, важливе місце у сучасних програмах займає міжпрофесійна освіта, яка полягає у спільному навчанні лікарів різних спеціальностей, медичних сестер, фармацевтів, соціальних працівників і менеджерів охорони здоров'я. Проведення симуляційних тренінгів, спільне відпрацювання клінічних сценаріїв (зокрема, дій реанімаційної бригади або мультидисциплінарного консиліуму) сприяють розвитку навичок взаємодії та координації в команді. Дослідження Н. А. Білоусова та Ю. М. Сіренка показують, що міжпрофесійне навчання сприяє формуванню спільного бачення професійних ролей і зміцненню лідерських якостей серед учасників освітнього процесу [11, с. 15].

Особливої актуальності командна підготовка набуває в контексті реалізації реформ первинної медико-санітарної допомоги, що передбачає тісну взаємодію сімейних лікарів, медичних сестер та інших фахівців. Позитивний досвід продемонстрували освітні проекти, що поєднують навчання різних категорій медичного персоналу в межах спільних майстер-класів і симуляційних заходів, які отримують схвальні відгуки учасників та сприяють підвищенню якості медичних послуг.

Іншим пріоритетним вектором інноваційної післядипломної освіти є розвиток цифрової компетентності медичних працівників. З урахуванням цифровізації охорони здоров'я, що охоплює електронні медичні записи, телемедицину, системи підтримки прийняття рішень, біостатистику та аналітику, необхідною стала інтеграція відповідних модулів у програми безперервного професійного розвитку. Медичні працівники проходять навчання з користування національною електронною системою eHealth, основами кібергігієни, особливостями захисту даних у медичній інформаційній інфраструктурі.

Інноваційним кроком стало також впровадження освітніх курсів з аналізу медичних даних, що включають засади біостатистики, критичне опрацювання інформації з баз доказової медицини, а також використання цифрових інструментів для обґрунтованого прийняття клінічних рішень. Пандемія COVID-19 продемонструвала важливість ефективного дистанційного консультування пацієнтів, що зумовило активне включення у програми БПР тренінгів із телемедицини,

етики та конфіденційності онлайн-взаємодії. Також важливо акцентувати увагу на виокремленні перших кроків у навчанні медиків основам використання штучного інтелекту в клінічній практиці – семінари, присвячені можливостям ШІ у діагностиці, прогнозуванні захворювань та інтерпретації медичних зображень.

Таким чином, сучасна післядипломна освіта лікарів виходить за межі традиційної парадигми академічного навчання. Вона охоплює не лише оновлення змісту, а й трансформацію методів, технологій і середовища навчання. Системне впровадження симуляційних, інтерактивних, міждисциплінарних і цифрових освітніх стратегій забезпечує ефективну підготовку медичних працівників до викликів практики.

Водночас важливою умовою успішного впровадження інновацій є підготовка викладацького складу. Розвиток педагогічної майстерності, обмін досвідом, підвищення кваліфікації з новітніх методик навчання становлять необхідну передумову ефективного освітнього процесу. Не менш значущим є створення сприятливого освітнього середовища для дорослих слухачів, тобто безпечного простору, де вони можуть навчатися на власних помилках, отримують визнання своїх досягнень та мають змогу обирати гнучкий графік навчання відповідно до навантаження.

Отже, поєднання інноваційних методик, цифрових інструментів та відповідного освітнього менеджменту забезпечує якісне функціонування системи післядипломної медичної освіти, орієнтованої на формування компетентного, саморефлексивного та адаптивного медичного фахівця.

Висновки. Інноваційні підходи до організації післядипломної медичної освіти виступають об'єктивною необхідністю, зумовленою трансформацією системи охорони здоров'я та зростанням вимог до професійної підготовки медичних кадрів. Аналіз засвідчив, що впровадження симуляційних технологій, інтерактивних методів, міждисциплінарного навчання та цифрових інструментів сприяє не лише ефективному засвоєнню знань, а й формуванню практичних навичок, розвитку критичного мислення та командної взаємодії.

Сучасна парадигма безперервного професійного розвитку в медицині орієнтована на концепцію навчання впродовж життя, що активно впроваджується в українській практиці через створення симуляційних центрів, використання системи БПР та цифрових освітніх платформ. Такий підхід забезпечує адаптивність освітніх програм до актуальних потреб системи охорони здоров'я.

Отже, систематичне впровадження інновацій в післядипломну освіту формує компетентного, гнучкого до змін фахівця, здатного забезпечити якість медичної допомоги відповідно до сучасних

стандартів. Подальші наукові дослідження та розширення ефективних освітніх практик є необхідною умовою вдосконалення національної системи медичної освіти.

Список літератури:

1. Akoob S., Akbar K., Van Wyk J. The use of technology in postgraduate medical education within radiology: a scoping review. *Egyptian Journal of Radiology and Nuclear Medicine*. 2022. Vol. 53. Art. 94. DOI: <https://doi.org/10.1186/s43055-022-00772-9>.
2. Garvin R. D., Carney P. A. Residency Education Redesign: The Interplay of Innovation and Standardization. *Family Medicine*. 2021. Vol. 53, No. 7. P. 611–617. DOI: 10.22454/FamMed.2021.862031.
3. Гаврилов І. С. Особливості використання моделей дистанційного навчання у закладах вищої освіти за допомогою впровадження інноваційних методів. *Академічні візії*. 2023. Вип. 26. С. 1–5. DOI: <http://dx.doi.org/10.5281/zenodo.10649384>.
4. Редько І. Особливості використання сучасних інноваційних технологій у післядипломній освіті. *Неонатологія, хірургія та перинатальна медицина*. 2021. Т. 11. № 3 (41). С. 17–20. DOI: <https://doi.org/10.24061/2413-4260.XI.3.41.2021.2>.
5. Романенко К. М., Мареніченко В. В. Зарубіжний досвід удосконалення системи післядипломної медичної освіти: можливості для України. *Наукові перспективи*. 2023. № 10 (40). С. 269–279.
6. Пімінов О. Ф., Великий Д. Л., Огарь С. В., Шульга Л. І., Лукієнко О. В. Сучасні технології та інноваційні підходи в освітній діяльності Інституту підвищення кваліфікації спеціалістів фармації. *Соціальна фармація в охороні здоров'я*. 2018. Т. 4, № 4. С. 19–27. DOI: <https://doi.org/10.24959/sphhcj.18.136>.
7. Проектування медичних закладів. Симуляційні центри. MBPG. 2020. URL: <https://mbpg.com.ua/simulyacijni-centri> (дата звернення: 01.12.2025).
8. Кефелі-Яновська О. І., Зелінська Г. В., Гриненко І. А. Інноваційні технології в післядипломній медичній освіті: аналіз джерел. URL: <http://catalog.liha-pres.eu/index.php/liha-pres/catalog/view/332/9822/22180-1> (дата звернення: 01.12.2025).
9. Мороз С. Сучасні методи навчання лікарів у післядипломній освіті з використанням симуляційних центрів. *Симуляційна медицина в Україні*. 2020. № 4. С. 91–98.
10. Гуменюк В. Віртуальна реальність як інноваційний метод навчання у післядипломній медичній освіті. *Вища освіта України*. 2020. № 3. С. 84–90.
11. Білоусова Н. А., Сіренко Ю. М., Несукай В. А., Лобач Л. Є. Підготовка до командної роботи фахівців з охорони здоров'я у процесі безперервного професійного розвитку: міждисциплінарний підхід. *Hypertension*. 2025. Т. 17, № 4. С. 13–18. DOI: 10.22141/2224-1485.17.4.2024.370.

Vyshnovetska S. V., Kmetyk Kh. V. INNOVATIVE APPROACHES TO THE ORGANIZATION OF POSTGRADUATE EDUCATION IN THE SPHERE OF HEALTHCARE

The article analyzes modern innovative approaches to the organization of postgraduate education in the field of health care in the context of the transformation of the medical industry and the growth of requirements for the professional competence of specialists. Key areas of modernization of the educational process are identified, including digitalization, simulation learning, integration of distance and blended formats, interprofessional interaction and the use of interactive pedagogical technologies. It is found that the implementation of the concept of continuous professional development, based on the principles of "lifelong learning", contributes to the formation of a sustainable model of advanced training of medical workers, adapted to current clinical, technological and organizational challenges. The features of institutional support for continuous training are considered, including regulatory regulation, accreditation of educational programs, development of digital infrastructure and recognition of the results of formal, non-formal and informal education. The importance of simulation and virtual technologies as a means of developing practice-oriented skills that allow modeling complex clinical situations and reducing risks in real medical practice is substantiated. It is proven that innovative methods, in particular problem-based learning, case method, team trainings and interdisciplinary simulations, provide increased cognitive activity, development of critical thinking and strengthening of team interaction. Conclusions are drawn according to which the systematic implementation of innovative educational strategies is a necessary condition for improving the quality of postgraduate medical education, strengthening the professional mobility of specialists and bringing the national healthcare system closer to international standards.

Key words: postgraduate medical education, innovative approaches, continuous professional development, simulation learning, digitalization, blended learning, distance educational technologies, interprofessional training, clinical competence, pedagogical innovations.

Дата надходження статті: 15.10.2025

Дата прийняття статті: 10.11.2025

Опубліковано: 29.12.2025